

saadan Kommission kun bestaa af sproglige, historiske eller genealogiske Kræfter; thi der ere de paa deres rette Plads, og der tror jeg heller ikke, at vi Jurister ville gøre Fordring paa at komme med. Men hvis det altsaa drejer sig herom, hvis det blot gælder om at faa frem alt det gode Navnestof, som lever i Befolkningen, saa mener jeg ikke, at denne Kommissions Nedsættelse — hvad man dog synes at gaa ud fra — bør være nogen Hindring for dette Forslags videre Gang. Saa kunne vi godt vedtage Forslaget først og lade Kommissionen komme bagefter. Det kunde jo ordnes ved en Ændring i § 2 med Hensyn til, hvem der skal udarbejde den der omhandlede Navnefortegnelse. Jeg ved ikke, om den ærede Minister vil gaa med dertil, men jeg henstiller den Tanke, at man i Stedet for „Justitsministeriet“ sætter „en Kommission“ eller „Justitsministeriet med sagkyndig Bistand“, eller hvilket Udtryk man nu vil bruge. Ganske vist maatte Forudsætningen saa være, at det ærede Medlems Forslag om „Navne“ i Stedet for „Stednavne“ blev vedtaget.

Hvis det derimod er det ærede Medlems Mening, at vi skulle opgive hele vort Forslag og vente med det alt sammen, indtil Kommissionen har arbejdet, saa er det jo noget ganske andet. Hvis man mener, at Kommissionen ikke blot skulde have til Opgave at finde ny Navne men tillige drøfte, fastslaa og gøre Indstillinger om selve de Regler, efter hvilke det formelt set skal være tilladt at vælge eller skifte Navn her i Landet, vilde det naturligvis være rettest, at Lovgivningsarbejdet standses, indtil Kommissionen var færdig. Men jeg er nu ikke saa overbevist om, at Kommissionen der vilde være paa sin Plads. Jeg tror ikke, det er saa vanskeligt at fastsætte disse formelle Regler. Jeg har rost vort oprindelige Forslag saa meget, at man næsten kunde tage det ilde op; men jeg vil dog endnu sige, at jeg finder, at der er der gjort fra Juristernes Side, hvad der — i alt Fald i Korthed — kan gøres for at bane Vejen for de sagkyndige. Jeg tror ikke, man behøver en Kommission til at gøre det bedre, selv om jeg naturligvis indrømmer, at det kan gøres bedre. Men under alle Omstændigheder er det der, at Juristerne have deres Opgave, og det ærede Medlem, der talte saa tilsidesættende om Juristerne og saa ophøjende om de andre sagkyndige Kræfter, vil sikkert indrømme mig, at naar man skelner mellem de to Omraader, have vi Fortrinnet paa det ene og de historiske og sproglige Kræfter paa

det andet. Mon det da ikke var rigtigst, at man delte os saaledes imellem, at vi Jurister lavede selve Lovforslaget — de formelle Lovregler — og det uden nogen Kommission, medens de Herrer fik deres Kommission til at udarbejde Fortegnelsen over de Navne, som det saa tillades at tage. Det er en Henstilling til Overvejelse. — Som sagt, fremmed for den Tanke at benytte en Kommission i denne Forbindelse er jeg og Udvalgets Medlemmer ikke. I det hele taget vil jeg altsaa henstille til de ærede Medlemmer at tage deres Forslag tilbage og overgive os dem til velvillig Behandling og Forhandling med Ministeren mellem 2den og 3dje Behandling.

M. Nielsen: Det ærede Medlem for Samsø (Krabbe) rettede en meget mild Bebrejdelse mod mig, fordi jeg havde kaldt Afgiften lille. Jeg kan dog ikke rigtig tage mod den Bebrejdelse, selv om den kommer under saa mild en Form. Jeg er nemlig fremkommen med et Forslag om, at denne Afgift skulde bortfalde for alle dem, for hvem den ikke var en lille Afgift. Jeg skal gøre det ærede Medlem for Kalundborg og Samsø opmærksom paa, at han selv er fremkommen med et Underændringsforslag, hvorved der paalægges alle, hvad enten de ere fattige eller rige, en Afgift, der — saa vidt jeg forstaar mig paa Avertissementspriser — kan blive adskilligt større end de 5 Kr., jeg vilde fritage de fattige for. Det ærede Medlem kommer altsaa til at paalægge dem en Skat, som de ikke godt have Raad til at udrede. Iøvrigt vil jeg sige, at det maaske er en lidt uheldig Betegnelse denne: „det i Øvrighedskredsen mest læste Blad“. Det er ikke altid let at afgøre, det er nemlig ikke altid det, der har de fleste Navne i sin Abonnementsprotokol. Jeg kunde godt tænke mig, at der i en eller anden stor By, Odense eller Aarhus, var et Blad, der lignede et af os alle bekendt københavnsk Blad, der vist har ret faa Abonnenter, men umaadelig mange Læsere. Jeg kan derfor ikke se, at det Udtryk „mest læste Blad“ er ganske fyldestgørende. Angaaende den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), maa jeg sige, at den glædede mig i høj Grad og maatte gøre det. Jeg staar jo stadig med en varm Interesse for denne Sag og er jo den, der begyndte den her i Tinget. Jeg kan derfor kun glæde mig over en Udtalelse, der stemmer med, hvad der var min Tanke, da jeg fremkom med Forslaget. Jeg havde netop kun